

«Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι...»: Η αγάπη που σώζει

/ Γνώμες



- Γράφει ο Αρχιμανδρίτης Μακάριος Τσιμέρης, υποψήφιος διδάκτωρ θεολογίας Α.Π.Θ

Η ευαγγελική περικοπή της Τελικής Κρίσεως (Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο 25,31-46) δεν θέλει να μας τρομάξει· θέλει να μας ξυπνήσει. Μας θυμίζει ότι η ζωή μας έχει βάρος και νόημα. Ότι ό,τι κάνουμε —ή δεν κάνουμε— μένει.

Ο Χριστός παρουσιάζεται ως Κριτής, αλλά είναι ο ίδιος που έγινε άνθρωπος, που πείνασε, δίψασε, κουράστηκε, πόνεσε. Δεν μας κρίνει από απόσταση. Μας κρίνει με καρδιά που γνωρίζει τι σημαίνει ανθρώπινη αδυναμία. Και το μέτρο της κρίσεως είναι ένα: η αγάπη.

«Πείνασα και μου δώσατε να φάω... Ήμουν ξένος και με δεχθήκατε...». Δεν μιλά για μεγάλα έργα. Μιλά για απλά πράγματα. Ένα πιάτο φαγητό. Ένα ποτήρι νερό. Μια επίσκεψη. Ένα άνοιγμα καρδιάς. Η πίστη δεν είναι ιδέα· είναι πράξη. Είναι ο τρόπος που στεκόμαστε απέναντι στον άνθρωπο που έχουμε μπροστά μας.

Ο Χριστός ταυτίζεται με τον «ελάχιστο». Αυτό είναι το πιο συγκλονιστικό σημείο

της περικοπής. Μας λέει πως ό,τι κάνουμε στον αδελφό μας, το κάνουμε στον ίδιο. Ο φτωχός, ο άρρωστος, ο μόνος, δεν είναι απλώς μια κοινωνική περίπτωση· είναι ιερό πρόσωπο. Εκεί δοκιμάζεται η καρδιά μας.

Η Εκκλησία μάς θυμίζει ότι «η αγάπη καλύπτει πλήθος αμαρτιών» (Πρώτη Επιστολή Πέτρου 4,8). Αυτό δεν σημαίνει ότι η αγάπη σβήνει μηχανικά τα λάθη μας. Σημαίνει ότι η αληθινή αγάπη γεννά μετάνοια, συγχώρηση, αλλαγή ζωής. Όπου υπάρχει αγάπη, εκεί ενεργεί ο Θεός.

Η κρίση, λοιπόν, δεν είναι μόνο κάτι που θα συμβεί στο τέλος. Συμβαίνει κάθε μέρα. Κάθε φορά που επιλέγουμε να βοηθήσουμε ή να αδιαφορήσουμε. Κάθε φορά που συγχωρούμε ή κρατάμε μέσα μας πίκρα. Η καρδιά μας διαμορφώνεται σιγά-σιγά.

Ο Θεός δεν θέλει να μας χάσει. Θέλει να μας σώσει. Γι' αυτό έγινε άνθρωπος: για να μας δείξει τον δρόμο της αγάπης και να μας δώσει δύναμη να τον βαδίσουμε. Δεν ζητά τελειότητα· ζητά αληθινή διάθεση, έμπρακτη αγάπη, ταπεινή καρδιά.

Αν μάθουμε να βλέπουμε τον Χριστό στο πρόσωπο του αδελφού, τότε η ημέρα της κρίσεως δεν θα είναι ημέρα φόβου, αλλά συνάντησης. Θα είναι η στιγμή που θα ακούσουμε τον λόγο που ποθεί η ψυχή: «Δεϋτε οί εύλογημένοι τοῦ Πατρός μου...».

Αμήν.